

Bad Religion

OPSCENT

5° JAARGANG NR 29 JUN / JUL '92 FL 4,95 BFR 110

GOD
GREG SAGE
KURT DAHLKE
KURT DAHLKE
HOODLUM PRIEST
UNION MORBIDE

NATION OF ULYSSES
DJ-TANITH THANATOS
STRAIGHT EDGE IN NEDERLAND
BETTIE SERVEERT
MISSING FOUNDATION

VICTIMS FAMILY
MONSTER MAGNET
INTERMIX
BUFFALO TOM
CARCASS
KONG

BAD RELIGION

mentale munitie en pure

In het kader van een ultrakorte, intensieve promotie-toernee waren ze onlangs weer even in Nederland, de ongekroonde koningen van de melodieuze hardcore, de geëngageerde speed-pop, de poppy punkrock of hoe

je het genre ook maar wilt betitelen. Begin juni komt Bad Religion terug voor een uitgebreide concertreeks, waarbij de temperaturen ongetwijfeld weer hoog zullen oplopen. Opscene sprak alvast met zanger Greg

Greg Hatson

Peter Finestone

punkpop

Graffin en gitarist en topproducer Brett Gurewitz over stagediven, engagement, het Epitaph-label en, eh, zoölogie. *No Bad Religion-song can make your life complete*, maar het is wel een fikse stap in de goeie richting.

Door Wim Niehaus

De helden zijn vermoeid, en hoe kan het ook anders. Bad Religion verzorgt in het kader van een uitputtende promotie-toernooi een drietal optredens in drie dagen in evenzoveel Europese steden. Eerst mocht Londen live kennismaken met het materiaal van de nieuwe *Generator*-elpee, toen was een propvol Paradiso aan de beurt en daarna wachtte nog een optreden in Düsseldorf. Eén en ander is Graffin en Gurewitz, de songschrijvers van Bad Religion, niet in de koude kleren gaan zitten. 'We wilden onze grote afzetmarkten, waar veel mensen de nieuwe plaat al hebben gehoord, een voorproefje geven van hoe we het nieuwe materiaal live spelen,' verklaart een door stemproblemen geplaaide Graffin. 'Dat publiek komt waarschijnlijk nog wel een keer naar de show als we in juni terugkeren. Maar eigenlijk is zo'n ultrakorte toer veel te vermoeiend.'

Gurewitz, de uitputting nabij maar desondanks energiek vertellend: 'Zo'n tripje is eigenlijk gekkenwerk. Maar we deden al twee erg grote shows in Los Angeles, en omdat Greg, die als enige niet in Californië woont, daarvoor toch al was overgekomen hebben we maar besloten om hierheen te vliegen. Eigenlijk is het te zwaar, ik zou het niet nog eens doen.'

Het zware programma en de bijkomende jetlag weerhield Bad Religion er in Paradiso niet van om een uiterst energieke show weg te geven. Anderhalf uur uptempo, waarbij het aantal gespeelde songs slechts met moeite viel bij te houden. In Graffin heeft Bad Religion een droogkomisch frontman van allure, die elke break met een opgeheven vingertje onderstreept. De ook als Mr. Brett bekendstaande Gurewitz deed zelfs een Hendrix-tandensolo, terwijl tweede gitarist Greg Hetson onvermoeibaar rondjes rende. Bassist Jay Bentley was de rust zelve, terwijl de plaats van Peter Finestone op de drumkruk bleek overgenomen door de bolle stokkengoochelaar Bobby Schayer. Een opwindende ervaring, zo'n Bad Religion-optreden, waarbij de waterdicht op elkaar ingespeelde band nog het meest moeite had met het ontwijken van het grote contingent stagedivers.

MANISCH

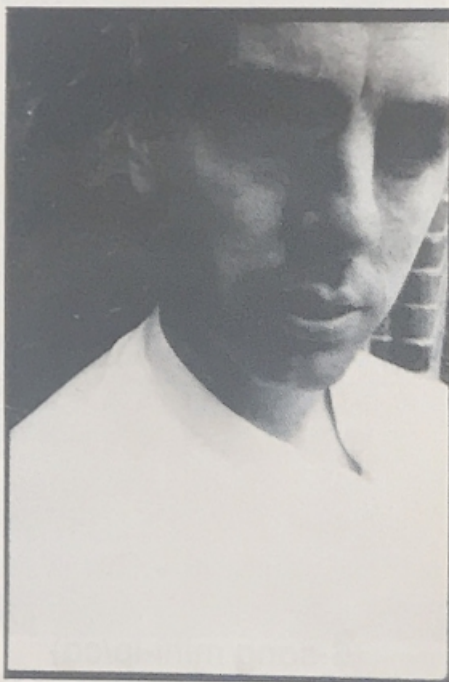
'Dat stagediven begint nu echt een beetje uit de hand te lopen,' meent Graffin. 'In onze begintijd was het concept achter het stagediven: zo snel mogelijk het podium op en er net zo snel weer af. Nu blijven ze vaak langer op het

podium en maken je het spelen zowat onmogelijk. We hebben er liberale opvattingen over; we zien graag dat mensen lol hebben en gebruiken daarom nooit bouncers, maar daar wordt nu misbruik van gemaakt. Ik denk dat veel mensen in het publiek ook liever zagen dat het ophield.' Gurewitz vult aan: 'Dat manische gedoe hoort bij Bad Religion, maar ze moeten het niet overdrijven. Ik moet wel in de gelegenheid zijn om te speleg en de koortjes te zingen. Dat gaat vrij moeilijk als ze steeds je microfoonstandaard omgooien.'

Bad Religion bestaat al sinds het begin van de jaren tachtig, hoewel de groep pas sinds een paar jaar ook buiten een harde kern van insiders wordt gewaardeerd. 'Onze invloeden waren destijds zo'n beetje alle new wave- en punkbands uit de late jaren zeventig,' haait Graffin herinneringen op. 'Devo en The B-52's net zo goed als de Ramones en LA.-groepen als Germs en Adolescents. Platen van Engelse bands waren destijds maar moeilijk te krijgen in LA., maar Buzzcocks en Sham 69 hadden een goeie distributie en waren dus zeker van invloed. Dat we ook door Hüsker Dü zouden zijn geïnspireerd is een veelvuldig terugkerend misverstand: zij deden ongeveer hetzelfde als wij, zonder dat we dat aanvankelijk van elkaar wisten. Er was sprake van een *mutual development*.'

PROGRESSIE

Begonnen als doorsnee hardcorebandje evolueerde Bad Religion langzaam naar ongeëvenaard punkpop-meesterschap. Op *Suffer* ('88) kwam de grote kracht van de groep - korte songs met puntige melodiën, flitsende breaks, heerlijke koortjes en geëngageerde teksten - voor het eerst aan de oppervlakte, waarna met *No Control* ('89) en *Against The Grain* ('90) eenzame hoogten werden bereikt. Het nieuwste Bad Religion-werkstuk, *Generator*, had iets

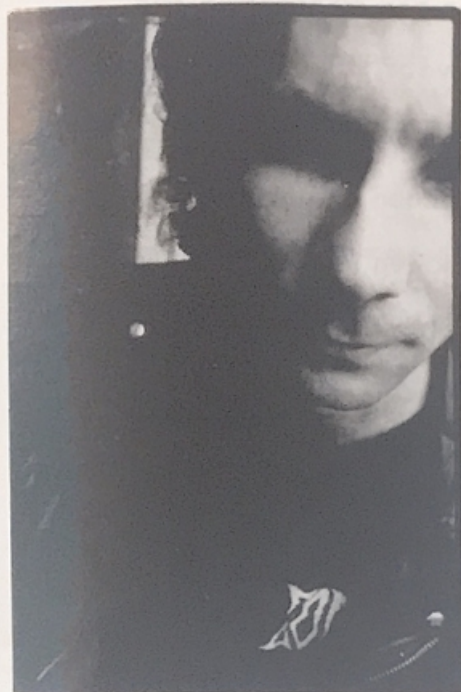

Greg Graffin

meer draaibeurtten nodig om zijn geheimen prijs te geven, maar was daarna ook niet meer van de draaitafel te branden.

Graffin: 'Dat is de eerste keer dat ik dat hoor! Veel mensen vertelden me juist dat ze *Generator* meteen prachtig vonden. Maar volgens mij groeit elke Bad Religion-plaat: it sort

of starts to sink into your bones. We hebben op Generator ook niet bewust iets anders willen doen. Ik schrijf songs, Brett schrijft songs en elke keer als we ervoor gaan zitten om voor een nieuwe plaat te schrijven wordt het moeilijker om fris en nieuw te blijven en tegelijk als Bad Religion te blijven klinken. Tussen Suffer en Generator is een logische

Jay Bentley

progressie merkbaar. Zo'n zelfde vooruitgang zit ook in de vijf nieuwe songs die ik al klaar heb voor een volgende plaat. Wat oud spul gecombineerd met wat nieuw spul dat je zal verrassen.'

Veel platenkopers waren er enigszins over in hun wiek geschoten dat een drietal songs op Generator al eerder op single was verschenen. Dat soort geld-uit-de-zak-klopperij hadden ze van het idealistische en altijd integere Bad Religion niet verwacht. Graffin reageert: 'Je moet begrijpen dat we die nummers aan andere labels hebben geschonken. Atomic Garden verscheen op het Sympathy For The Record Industry-label, omdat we dat label en zijn oprichter erg sympathiek vinden en willen steunen. De mensen die daarvan balen zijn misschien terecht boos, maar ze kennen de reden niet. En als dat de enige kritiek is op de nieuwe plaat kan ik er wel mee leven.'

Ook op de ingezonden brieven-pagina's van het toonaangevende Amerikaanse hardcore-blad Maximum Rock N Roll was Bad Religion de laatste tijd steeds vaker het mikpunt van kritiek. 'Veel fans van het eerste uur kunnen het moeilijk verteren dat we blijven groeien en in steeds grotere zalen spelen,' legt Graffin uit. 'Dat elite-groepje vindt dat zij alleen onze concerten mag bijwonen. Voor mij echter maakt Bad Religion een soort muziek die door iedereen kan worden gedeeld. Hoe meer luisteraars er lol aan beleven hoe beter. Bad Religion is nimmer voor een elite geweest. Wat niet wil zeggen dat we ook doelbewust een groter publiek trachten aan te boren. We handelen niet volgens een vaststaande formule; dat is voor ons synoniem met uitverkoop.'

PARADOXAAL

Bad Religion is altijd een geëngageerde groep geweest. De soms behoorlijk ingewikkelde teksten stelen eigenlijk maar

één vraag: waar moet het heen met deze wereld? Waarna getracht wordt die vraag zo eerlijk mogelijk te beantwoorden. Leef milieubewust, respecteer je medemens en misschien valt dan de mensheid nog te redden. Bad Religion heeft dus duidelijk iets te melden, en in dat licht bezien komt de boodschap van de song *No Direction* (afkomstig van Generator) op z'n zachtst gezegd wat merkwaardig over. *I don't believe in selfimportant folks who preach, no Bad Religion-song can make your life complete. Prepare for rejection, you'll get no direction from me.*

Greg Graffin moet lachen als hij met die regels wordt geconfronteerd. 'Weet je wat? Mijn vrouw stelde mij precies dezelfde vraag. Ook zij vond dat nummer, in het licht van ons overige repertoire, nogal paradoxaal. Ik heb haar toen uitgelegd dat *No Direction* eigenlijk een song tegen oppervlakkige heldenverering is. Zoveel mensen willen van iemand horen wat voor kleren ze moeten dragen, hoe ze zich moeten gedragen... Dat zijn erg oppervlakkige zaken. Zo'n rolemodel wil ik niet zijn. De wereld zou een veel rijkere plaats zijn als iedereen met z'n eigen *mental ammunition* kwam en ideeën kan delen en bespreken. Die munitie krijg je niet van mij, die moet uit jezelf komen. Een song maakt je leven niet compleet, je moet een heel arsenaal aan vaardigheden hebben om iets uit een Bad Religion-song te halen.'

De ecologische betrokkenheid van Bad Religion is gemakkelijk verklaarbaar. 'Ik studeer zoölogie en onderzoek dus fossielen, en daarom weet ik dat 99 procent van alle diersoorten die de aarde ooit hebben bevolkt nu zijn uitgestorven,' verklaart Graffin. 'In dat licht kun je snel tot de conclusie komen dat we slechts op de wereld zijn om uit te sterven, en dan verval je gemakkelijk in nihilisme. Maar daar is geen reden voor, want waarschijnlijk raken jij en ik tijdens ons leven nog niet uitgestorven, en heeft de mensheid nog een lange weg te gaan. Ik vind dat een mooi thema om over te schrijven, want ik hoop dat mensen er uit leren dat je niet je hele leven negatief hoeft te zijn, maar juist een positieve levenswijze moet creëren in de korte tijd dat je hier bent.' Een thema dat al bezongen werd op *Suffer*: *'When the human clock stops and the world begins ticking, we'll be an index fossil buried in our own debris.'*

EPITAPH

Bad Religion is momenteel niet alleen razend populair onder platenkopers en concertbezoekers, de groep maakt ook school in muzikantenkringen. Sinds het verschijnen van de eerste single bestiert Bad Religion een eigen label, Epitaph Records, waarover Brett en Jay de scepter zwaaien. Naast het werk van Bad Religion brachten ze ondermeer platen uit van aanverwante bands als No FX, Insted, Pennywise, Coffin Break, Dag Nasty en Down By Law, waarvan vooral de laatste drie van zeer hoge kwaliteit zijn. Het merendeel van die elpees werd geproduceerd door Gurewitz, die zich ook van het alias 'The Legendary Starbolt' bedient. Hij zat ook achter de knoppen bij niet-Epitaph-releases als Clawhammer (op Sympathy) en zijn goede vriend Russ Tollman (op New Rose). 'Die laatste plaat van Russ (*Road Movie* - WN) is één van m'n beste produktes.'

'Het is een druk bestaan,' verzucht Gurewitz. 'Epitaph vraagt veel aandacht, daarnaast werk ik ook nog in de studio en produceer ik ontstellend veel. Daar komt nog het songschrijven voor Bad Religion bij en het toeren, wat alleen al zo'n 65 dagen per jaar in beslag neemt. En dan heb

ik ook nog een vrouw en een kind van acht maanden.' 'Epitaph is de laatste vijf jaar pas echt gaan lopen,' vertelt Gurewitz. 'We doen het nu bijzonder goed. Alle platen op Epitaph zijn behoorlijk succesvol, en het Bad Religion-materiaal doet het echt ongelooflijk. We hebben veel oog voor detail, en zorgen voor een creatieve voedingsbodem voor onze artiesten. Als onze groepen door een major worden weggekocht zou ik dat heel erg vinden, maar gelukkig is dat nog niet gebeurd. Dat overkomt collega-independents als Subpop eerder, want hun bands liggen veel gemakkelijker in het gehoor. Soundgarden is toch net Black Sabbath met Robert Plant als zanger? Epitaph doet niet aan zulke seventies-rock, die geknipt is voor grote platenmaatschappijen.' Gurewitz wordt niet alleen benaderd door tientallen bands die hun naam graag op een Epitaph-release terug zouden vinden, hij gaat zelf ook op onderzoek uit. 'Ik krijg elke dag stapels tapes bij de post, maar daar zit zelden iets bij. Vrienden attenderen me ook vaak op coole bands, waarnaar ik dan ga kijken. Chris van Down By Law, die ook in Clawhammer speelt, heeft een uitstekende muzikale smaak, dus als hij me ergens op wijst is het meestal wel wat. Ik sta weer op het punt een aantal erg interessante groepen te produceren, maar kan je nog geen namen noemen, omdat ze nog niet officieel getekend hebben. Wie ik erg graag eens zou produceren? Neil Young en de Ramones, dat zijn m'n droomprojecten. Daar zou ik iets aan toe kunnen voegen.'

Het is laat geworden in de Paradiso-kleedkamer. Eén voor één vertrekken de uitgeputte Bad Religion-leden naar hun hotel in het afgelegen Badhoevedorp of, zoals zij het noemen, Bath Farm Village. 'Paradiso moet zeker bezuinigen dat ze ons in zo'n uithoek posteren,' moppert Mr. Brett nog voor hij in de nacht verdwijnt. Begin juni is hij met Bad Religion weer terug in Nederland, dit keer in het kader van

Brett Gurewitz

een uitgebreide toernee. Mis ze niet, want ze maken niet alleen de meest hemelse punkpop die er momenteel te vinden is, ze denken nog na ook. En kom daar nog maar eens om tegenwoordig. Drie jaar geleden zongen ze het al, heel oprecht: *'I want to conquer the world, give all the idiots a brand new religion.'* Een mooi streven. Het is ze gegund.